

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **Mgr. O. H.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. MPSV-2025/186569-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. MPSV-2025/186569-421/1, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Úřad práce ČR – krajská pobočka v Příbrami (dále jen „úřad práce“) žalobkyni rozhodnutím ze dne 13. 8. 2025, č. j. 633218/25/S (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 21. 8. 2024. Učinil tak podle § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, z důvodu, že žalobkyně nesplnila svou povinnost podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť úřadu práce řádně neoznámila skutečnost mající vliv na její zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobkyně konkrétně neoznámila uzavření a existenci dohody o provedení práce se zaměstnavatelkou D. S. s.r.o. (dále jen „D.“) v srpnu 2024.
2. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí se bránila odvoláním, v němž tvrdila, že dohodu neuzavřela a pro D. nikdy nepracovala. V záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Žalobkyně namítá, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Svá rozhodnutí založily na tvrzení údajné zaměstnavatelky D. o tom, že měla uzavřenou dohodou o provedení práce, a na evidenci České správy sociálního zabezpečení (ČSSZ). Žalobkyně však od počátku správního řízení popírala pravost podpisu, který měl být její, na této dohodě. Správní orgány však ani přes žalobkyniny námitky neprovedly žádné dokazování k ověření pravosti podpisu, zejména si neobstaraly znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Spokojily se jen s tvrzením údajné zaměstnavatelky. Správní orgány se podle žalobkyně dostatečně nevypořádaly s jí předloženými důkazy. Konkrétně se jednalo například o její (pravý) úředně ověřený podpis, který se zjevně liší od podpisu uvedeného v dohodě o provedení práce. Nevypořádaly se ani s žalobkyniným tvrzením, že dohoda o provedení práce nebyla podepsána ani jednou ze smluvních stran, doklady o pobytu žalobkyně mimo území České republiky v rozhodném období a ani s existencí jejího jiného zaměstnání a profesní historií a kvalifikací, které vylučují výkon práce strážného. Dle žalobkyně ve správním řízení existovaly závažné pochybnosti o tom, zda skutečně vznikl pracovněprávní vztah mezi ní a D. Správní orgány tyto pochybnosti neodstranily.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Považuje za „nesporné“, že žalobkyně byla ke dni 21. 8. 2024 (den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání) v pracovněprávním vztahu s D. na základě dohody o provedení práce. Existovala tak překážka bránící jejímu zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, což byla žalobkyně podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti povinna úřadu práce oznámit při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. To však neučinila. Úřad práce tak žalobkyni oprávněně vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. Správní spis podle žalovaného nesvědčí o tom, že by žalobkyně nebyla u D. zaměstnána nebo že by dohodu nepodepsala. Podkladem prvostupňového i napadeného rozhodnutí byla dohoda o provedení práce podepsaná oběma smluvními
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

stranami, zaměstnavatelka potvrdila, že u ní žalobkyně v srpnu 2024 pracovala a tyto skutečnosti mají rovněž oporu v přehledu dob evidovaných ČSSZ. Žalobkyně neprokázala, že by dohodu nepodepsala. Na tom nic nemění ani její tvrzení, že náplň práce (strážný) je mimo její dosavadní obor.

6. Nelze ani přihlídnout k tvrzení, že žalobkyně pro zaměstnavatelku nikdy nepracovala, neboť to bylo spisovou dokumentací vyvráceno. Není ani rozhodující, zda žalobkyně práci skutečně vykonávala či nikoliv, ale pouze skutečnost, že byla v pracovněprávním vztahu. V pracovněprávním vztahu žalobkyně dle žalovaného nepochybně byla. Dle § 36 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, vzniká pracovněprávní vztah dnem, který je sjednán jako den nástupu do zaměstnání, nikoliv faktickým nástupem do zaměstnání. Sjednaným dnem nástupu do zaměstnání byl 1. 8. 2024. Žalovaný má tak za prokázané, že žalobkyně nesplnila svou oznamovací povinnost, v důsledku čehož úřad práce správně rozhodl o jejím vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Skutkový stav byl podle žalovaného náležitě zjištěn a o pravosti žalobkynina podpisu na dohodě o provedení práce nebylo žádných pochybností. Žalovaný se domnívá, že žalobkyně začala tvrdit, že daný pracovněprávní vztah vůbec nevznikl, až na základě hrozícího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

Replika

7. Žalobkyně zdůrazňuje, že zásadní skutečností pro celou projednávanou věc je existence dvou rozdílných verzí dohody o provedení práce. První verze zaslaná žalobkyni úřadem práce neobsahovala žádné podpisy. Následně byla žalobkyni předložena druhá verze, která obsahovala její falešný podpis. Již na základě toho lze mít závažné pochybnosti o autenticitě dohody. Správní orgány nevysvětlily, kdy byl podpis doplněn, kdo jej doplnil, z jakého zdroje byla druhá verze dohody získána, proč vůbec existují dvě verze téhož dokumentu či zda jim byl vůbec předložen originál dohody. Podle žalobkyně nebylo ani prokázano, kdo s ní měl dohodu uzavírat, kdo ověřoval její totožnost, kde měla práci vykonávat, kdy měla pracovat, kdo práci kontroloval, komu se měla hlásit, zda existují docházkové listiny, pracovní výkazy či záznamy o směnách, zda existují svědci výkonu práce, jakým způsobem měla být vyplácena odměna, zda existují výplatní pásky či mzdové doklady, zda existují záznamy o školení bezpečnosti a ochrany při práci atp. Nic z uvedeného však nebylo ve správním ani soudním řízení doloženo. Správní orgány podle žalobkyně převzaly tvrzení údajné zaměstnavatelky a evidenci ČSSZ, aniž by odstranily existující pochybnosti. Žalobkyně rovněž upozorňuje na skutečnost, že při aktivním hledání zaměstnání poskytovala své osobní údaje různým subjektům. Nelze tak vyloučit zneužití jejích osobních údajů. Ve věci též podala trestní oznámení pro podezření ze zneužití její identity a neoprávněného použití jejích osobních údajů a podpisu.

Posouzení věci

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

9. Žalobkyně předně namítá, že se správní orgány nevypořádaly s některými jejími důkazy a tvrzeními (že na dohodě nebyl její pravý podpis, neboť se lišil od jiných podpisů, že dohoda nebyla podepsána oběma smluvními stranami, že žalobkyně byla mimo území České republiky, a nemohla tak práci vykonávat a že dříve pracovala v jiných oborech). Soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný v něm poukázal na to, že dohoda o provedení práce byla podepsána oběma smluvními stranami; zabýval se otázkou pravosti podpisu (poukázal na to, že zaměstnavatelka potvrdila, že u ní žalobkyně v srpnu 2024 pracovala, což se opírá i o evidenci ČSSZ); skutečnost že žalobkyně nikdy předtím nepracovala na pozici strážného, nepovažoval za relevantní tvrzení; a nepřihlédl ani k tvrzením žalobkyně o tom, že z různých důvodů práci nemohla fakticky vykonávat, neboť rozhodující byla podle žalovaného již samotná existence pracovněprávního vztahu. Podstatou žalobkyniných námitek se tak žalovaný zabýval. Lze dodat, že důkaz znaleckým posudkem žalobkyně ve správním řízení nenavrhla, správní orgány tak neměly povinnost výslovně odůvodnit, proč jej neprovedly.
10. Soud však souhlasí s žalobkyní, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav.
11. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
12. Shora citovaný § 3 správního řádu upravující tzv. zásadu materiální pravdy se uplatní i v řízení o vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání. Judikatura dokonce dovodila, že správní orgány jsou na základě § 2 a § 3 správního řádu povinny vyzvat uchazeče o zaměstnání, aby doplnil rozhodující skutečnosti, jestliže mají indicie, že jsou dány okolnosti, na jejichž základě lze od vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání upustit. Jinými slovy pokud má v řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání správní orgán povědomí o rozhodných skutečnostech, které mohou vyřazení zvrátit, ale nemá je za prokázané, má v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů *učinít potřebné úkony k řádnému zjištění skutkového stavu* a případně vyzvat účastníka řízení k doložení tvrzených skutečností (viz bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 Ads 296/2020 – 30, a tam citovanou judikaturu, a shodně bod 38 rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2025, č. j. 4 Ads 173/2024 – 33).
13. Přestože řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání není klasickým řízením, v němž má být uložena povinnost, navazují na ně bezprostředně další povinnosti (např. platit zdravotní pojištění, které za uchazeče o zaměstnání platí stát) a jeho výsledek je podstatný pro případné řízení povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti (což bylo i v nynějším případě žalobkyni uloženo rozhodnutím úřadu práce ze dne 12. 3. 2026, jež je součástí správního spisu). Je tedy třeba přihlížet i k § 50 odst. 3 správního řádu, jehož obsahem je povinnost správních orgánů *i bez návrhu* zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící *ve prospěch i v neprospěch* toho, komu má být povinnost uložena (viz bod 26 rozsudku NSS č. j. 5 Ads 296/2020 – 30 a bod 57 rozsudku NSS ze dne 23. 1. 2023, č. j. 5 Ads 346/2020 – 28).
14. V daném případě správní orgány vyřadily žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 ve spojení s § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť úřadu práce neoznámila uzavření dohody o provedení práce s D., na jejímž základě vznikl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

pracovněprávní vztah, který neumožňuje zařazení a vedení žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání [§ 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti]. V takovém případě tedy měly správní orgány bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) zjistit, zda žalobkyně skutečně uzavřela (přesně řečeno podepsala, resp. nastal konsensus mezi smluvními stranami) dohodu o provedení práce s D. Těto povinnosti ale nedostály.

15. Správní orgány předně poukázaly na to, že ve správním spise je založena dohoda o provedení práce mezi žalobkyní a D. podepsaná oběma smluvními stranami. Žalobkyně však správně upozorňuje na to, že ve spise se ve skutečnosti nachází *dvě verze této dohody*, a to podstatně odlišné.
16. První verzi zaslala D. úřadu práce dne 4. 6. 2025. Tato verze obsahuje datum uzavření dne 1. 8. 2024 i místo (Praha 9). Všechny údaje – zejména o zaměstnanci i zaměstnavateli – jsou zjevně psané na počítači (vytištěné). Jako adresa sídla zaměstnavatele je uvedena V. X., Praha – Žižkov, 130 00. Podle této verze měl být „*pracovní úkol*“ zahájen dne 1. 8. 2024 a ukončen dne 31. 8. 2025. Není zde vůbec uvedeno, jakého druhu práce by se měla dohoda týkat. Je v ní uvedeno toliko to, že má žalobkyně vykonat 300 hodin práce za odměnu ve výši 150 Kč na hodinu a práva a povinnosti smluvních stran. Není podepsaná ani jednou ze smluvních stran.
17. Druhou verzi D. zaslala úřadu práce dne 28. 6. 2025. Není v ní uvedeno datum ani místo uzavření. Jako adresa sídla zaměstnavatele je uvedena S. X., Praha 9, 190 00. Údaje o zaměstnanci (žalobkyni) jsou v ní napsány rukou; totéž platí o datech zahájení a ukončení pracovního úkolu. Ten má být zahájen 1. 8. 2024 a ukončen 31. 8. 2024. Předmětem dohody je provedení práce strážného. Údaj o výši odměny není vyplněn. Tato verze obsahuje razítko a (zřejmě) podpis D. a podpis zachycený nad kolonkou „*zaměstnanec*“ (na rozdíl od první verze zde již není uvedeno jméno žalobkyně, to je jen v záhlaví dohody).
18. Jak je vidno, obě verze se liší jak co do formální úpravy, tak co do obsahu. V první verzi je uvedeno datum a místo uzavření, zatímco ve druhé nikoliv. Sídlo zaměstnavatele je v každé verzi uvedeno jiné. První je celá psána na počítači, druhá je zčásti napsána ručně. V první verzi absentuje popis práce, kterou měla žalobkyně provést, ve druhé je uvedena práce strážného. Ve druhé ale naopak chybí výše sjednané odměny. Liší se datum ukončení pracovního úkolu (31. 8. 2025 vs. 31. 8. 2024). A především: první verze není nikým podepsána, zatímco druhá ano. Již samotný nesoulad obou verzí měl ve správních orgánech vyvolat pochybnosti o autenticitě (pravosti) dohody. Správní orgány měly prověřit, z jakého důvodu je obsah obou verzí odlišný, zjistit, která z nich je ta „správná“ (vyjadřuje obsah smluvního vztahu tak, jak se na něm žalobkyně a D. shodly, pokud vůbec) a zvážit, zda to, co zjistily, nezpochybňuje pravost dohody jako takové (zda žalobkyně skutečně dohodu podepsala, a vyjádřila tak svou vůli ji uzavřít).
19. Žalobkyně dále poukázala na to, že její podpis je zřetelně liší od podpisu na podepsané verzi dohody. K tomu by se samozřejmě dalo namítnout, že žalobkyně primárně odkazovala na čestné prohlášení, u nějž nechala svůj podpis úředně ověřit až 1. 9. 2025, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy začala pravost podpisu zpochybňovat. Správní spis ovšem obsahuje i celou řadu dalších listin podepsaných žalobkyní ještě z doby před zahájením řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (dle napadeného rozhodnutí mělo být zahájeno dne 23. 6. 2025; samotné oznámení o zahájení řízení ve správním spise chybí, což platilo i

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

pro řadu dalších listin, které si soud musel dodatečně vyžádat). Jedná se např. o pracovní smlouvu žalobkyně s Československou obchodní bankou, a. s., ze dne 17. 6. 2024, mzdový výměr ze dne 17. 6. 2024 vystavený Československou obchodní bankou, oznámení o zrušení pracovního poměru touto společností ze dne 5. 8. 2024 (podepsané žalobkyní dne 20. 8. 2024), kopie občanského průkazu žalobkyně (vydán dne 8. 12. 2022), dvě pozvánky ze dne 30. 9. 2024 a 9. 4. 2025 (obsahují patrně parafrázu žalobkyně), individuální akční plán ze dne 23. 12. 2024, dotazník pro individuální akční plán ze dne 5. 2. 2025, „návrh dalšího postupu“ ze dne 30. 9. 2024, nedatovaný dotazník či žalobkynin cestovní pas vydaný dne 8. 12. 2022. Údajný podpis žalobkyně na dohodě o provedení práce je sice špatně čitelný (v důsledku nekvalitní kopie), minimálně z laického pohledu se ale i tak zřetelně liší od podpisů (či parafráz) žalobkyně na právě uvedených dokumentech. Naopak úředně ověřený podpis na čestném prohlášení se jim podobá. Za situace, kdy žalobkyně pravost podpisu na dohodě zpochybnila, se žalovaný měl věnovat tomu, zda je toto tvrzení věrohodné s ohledem na žalobkyní dříve podepsané dokumenty. Závěr o tom, zda je podpis na dohodě pravý, je sice odbornou otázkou, k jejímuž zodpovězení nemají správní orgány (ani soud) potřebné znalosti, avšak zjevná odlišnost od ostatních podpisů žalobkyně minimálně zavdává pochybnosti o jeho pravosti.

20. Žalobkyně navíc doložila, že byla až do 20. 8. 2024 zaměstnána u Československé obchodní banky v pracovním poměru a přinejmenším ode dne 24. 8. 2024 se nacházela mimo území České republiky (přičemž tvrdila, že vycestovala již 23. 8. 2024). Součástí správního spisu je totiž již zmíněná pracovní smlouva uzavřená žalobkyní s Československou obchodní bankou s dnem nástupu do práce 17. 6. 2024 (zkušební doba sjednána na 3 měsíce) včetně mzdového výměru a současně i oznámení o zrušení pracovního poměru touto společností ze dne 5. 8. 2024, dle kterého byl pracovní poměr s žalobkyní zrušen ke dni 20. 8. 2024 ve zkušební době. Totéž dokládají i záznamy o dobách ČSSZ ze dne 29. 8. 2024 a ze dne 3. 9. 2025 (doba zaměstnání u Československé obchodní banky od 17. 6. 2024 do 20. 8. 2024). Žalobkyně pak dále s odvoláním předložila kopii cestovního pasu, ve které je vyznačeno vstupní razítko z ukrajinské hraniční kontroly (konkrétně z kontrolního stanoviště K. na polsko-ukrajinské hranici) ke dni 24. 8. 2024 a výstupní razítko ze stejného přechodu ke dni 9. 9. 2024.
21. Je přitom přinejmenším velmi podivné, že by žalobkyně a D. uzavíraly dohodu o provedení práce dne 1. 8. 2024 (samozřejmě je otázkou, zda byla dohoda v tento den skutečně sepsána, neboť tento nesoulad mezi oběma verzemi – datovanou a nedatovanou – správní orgány neodstranily), tj. v době, kdy žalobkyně ještě byla zaměstnána na plný pracovní úvazek (viz pracovní smlouva s Československou obchodní bankou, dle které činila sjednaná pracovní doba 40 hodin týdně) a tento pracovní poměr ještě ani nebyl ukončen, neboť oznámení o ukončení pracovního poměru je datováno až k 5. 8. 2024 a žalobkyní podepsáno dne 20. 8. 2024. Nedává ani příliš smysl, že by v průběhu dohody sjednané na jediný měsíc srpna 2024 (pokud měla skutečně trvat jen během srpna 2024, a nikoliv až do 31. 8. 2025, což představuje další neodstraněný rozpor mezi oběma verzemi dohody, avšak nasvědčovalo by tomu sdělení D., viz níže) s rozsahem *300 hodin práce* (rozpočítáno na jeden měsíc to je téměř dvojnásobek stanovené pracovní doby, která činí 40 hodin týdně dle § 79 odst. 1 zákoníku práce) žalobkyně ještě 20 dnů pracovala u jiné zaměstnavatelky na plný úvazek a dalších minimálně 8 dnů trávila v zahraničí. Není samozřejmě vyloučeno, že žalobkyně dohodu podepsala, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

fakticky na jejím základě (téměř) nepracovala, ovšem je otázkou, proč by k tomu obě strany přistoupily, resp. proč by se nedohodly na jejím předčasném zrušení (hodlala-li žalobkyně dlouhodobě vycestovat). Výše uvedené tak dále prohlubuje pochybnosti o tom, zda žalobkyně dohodu o provedení práce s D. skutečně uzavřela (podepsala), resp. vznikl a existoval na jejím základě pracovněprávní vztah.

22. Argumentaci žalobkyně, že v minulosti nikdy jako strážná nepracovala a má zcela i odlišnou kvalifikaci a profesní zkušenosti, lze jistě oslyšet s tím, že to samo o sobě nevylučuje, že dohodu uzavřela, jako to učinil žalovaný. V daném případě ale tato skutečnost (doložená řadou dokumentů ve správním spise, které žalobkyně předložila ohledně své kvalifikace a dosavadních zaměstnání) nestojí osamoceně, nýbrž podporuje již existující pochybnosti popsane výše.
23. Žalovaný poukazoval na to, že zaměstnavatelka (D.) potvrdila, že u ní žalobkyně pracovala, a že tato skutečnost plyne i z evidence ČSSZ. V správním spise (jehož příslušnou část si musel soud dodatečně vyžádat) je skutečně založeno sdělení D. (konkrétně podepsané „*mzdovou účtárnou*“) ze dne 9. 7. 2025 o tom, že žalobkyně pro společnost „*opravdu pracovala v období 1.8.-31.8.2024*“ s tím, že jako důkaz sdělují její číslo občanského průkazu. Toto sdělení ovšem samo o sobě není způsobilé vyvrátit natolik závažné pochybnosti, které byly výše popsány. Jde o pouhé tvrzení (domnělé) zaměstnavatelky, nadto „*mzdové účtárny*“, tedy anonymní osoby (osob), která dost možná ani s žalobkyní nikdy nepřišla osobně do styku (zejména pravděpodobně nebyla u podpisu samotné dohody). Sdělené číslo občanského průkazu sice skutečně odpovídá žalobkyninu dokladu, žalobkyně ovšem vysvětlila, že při hledání práce reagovala na řadu pracovních nabídek, k nimž zasílala i kopii svých dokladů (kopii občanského průkazu ostatně žalobkyně zaslala i úřadu práce ještě v době, kdyby byla vedena jako uchazečka o zaměstnání, zjevně tak byla zvyklá ji při hledání práce posílat), a mohlo tak dojít k jejich zneužití. To je sice obecně nepravděpodobné, ale za dané situace, kdy o podpisu dohody existují závažné pochybnosti, to jistě není vyloučeno. Jde-li o „*Záznam o dobách ČSSZ – aktuální odpověď*“ ze dne 3. 9. 2025, na který se žalovaný dále odvolával, lze jen říci, že České správě sociálního zabezpečení poskytuje údaje o zaměstnání právě samotný zaměstnavatel (viz § 94 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění). I zdrojem této evidence je tak sdělení zaměstnavatelky (D.; v praxi se dokonce často jedná také o mzdovou účtárnu). Nutno pak dodat, že obsah tohoto záznamu je v rozporu s ostatními podklady, což opět prohlubuje pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Dle něj totiž měl žalobkynin pracovněprávní vztah s D. trvat *od 1. 8. 2024 do 30. 9. 2024* (a to na základě jediné – první – dohody o provedení práce), tj. *dva měsíce* – nikoliv tedy jeden měsíc od 1. 8. 2024 do 31. 8. 2024 (podepsaná verze dohody a sdělení zaměstnavatelky) nebo rok a jeden měsíc od 1. 8. 2024 do 31. 8. 2025 (nepodepsaná verze dohody).
24. Dodatečný argument žalovaného ve vyjádření k žalobě, že žalobkyně začala tvrdit, že pracovněprávní vztah vůbec nevznikl až na základě hrozícího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, soud pokládá za nelogický. Pokud žalobkyně o dohodě o provedení práce skutečně nevěděla (neboť ji nepodepsala a na jejím základě nepracovala), není soudu zřejmé, kdy dříve měla příslušnou námitku uplatnit, než v řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, v němž ji úřad práce s existencí dohody poprvé konfrontoval. Naopak pozice žalobkyně je v tomto ohledu konzistentní, neboť pravost podpisu na dohodě (i práci na jejím

základě) popřela již při první příležitosti během jednání na úřadu práce dne 7. 7. 2025 (viz záznam z tohoto dne).

25. Soud tak shrnuje, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť o zjištěném skutkovém stavu, konkrétně o otázce vzniku pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a D. na základě dohody o provedení práce panují důvodné pochybnosti, které neodstranily. Jelikož skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (otázka vzniku pracovněprávního vztahu je klíčová pro vznik oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, jejíž porušení bylo důvodem pro vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání), soud je zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Závěr, poplatková povinnost a náklady řízení

26. S ohledem na shora uvedené závěry soud prvním výrokem zrušil napadené rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především doplní dokazování tak, aby bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) zjistil, zda vznikl pracovněprávního vztah mezi žalobkyní a D. na základě dohody o provedení práce. Soudu nepřísluší předjímat, jak rozsáhlé dokazování bude nutné provést za účelem zjištění rozhodných skutečností a k přesvědčivému vyvrácení shora zjištěných pochybností (to bude především záležet na tom, co přesně postupně vyplyne z jednotlivých provedených důkazů). Nabízí se ovšem řada důkazních prostředků, jejichž potenciál ještě správní orgány nevyužily. K ověření pravosti podpisu žalobkyně na dohodě o provedení práce lze např. vyslechnout jako svědky osoby přítomné tomuto podpisu či nařítit důkaz znaleckým posudkem; na existenci pracovněprávního vztahu pak lze nepřímo usuzovat i např. ze svědeckých výpovědí spolupracovníků či nadřízených, popř. i na základě různých dalších pracovněprávních a souvisejících dokumentů (např. doklady o počtu odpracovaných hodin, vyplacené odměně, přítomnosti na pracovišti apod.).
27. Třetím výrokem soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za žalobu v souladu s § 9 odst. 4 písm. a) a odst. 6 větou první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť soudní poplatek dosud nebyl vybrán, avšak soud již začal jednat ve věci samé. Je tedy třeba uložit povinnost k jeho zaplacení v rozhodnutí, jímž se řízení končí (tj. nynější rozsudek). Soud si je vědom toho, že v usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 5. 5. 2026 uvedl, že řízení je od soudního poplatku osvobozeno dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích (viz bod 19). Tento názor však není správný. Posledně citované ustanovení zahrnuje jen řízení ve věcech „*podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a kompenzace*“. Nevztahuje se proto na věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (k tomu viz usnesení NSS ze dne 9. 11. 2016, č. j. 7 Ads 247/2016 – 35, bod 5). Soudní poplatek za žalobu činí 3 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Ze stejných důvodů soud čtvrtým výrokem dodatečně uložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích ve spojení se závěry usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023 – 21, vzniká poplatková povinnost dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě činí 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Lhůta pro dodatečné uložení poplatkové povinnosti dle § 12 odst. 2 věty druhé zákona o soudních poplatcích přitom ještě neuplynula. Lhůtu k plnění se opírá o § 54 odst. 9 s. ř. s. **V případě, že žalobkyně bude soudní poplatky hradit bankovním převodem, nechť tak učiní na účet soudu č. 3703-8729111/0710 pod variabilním symbolem 5340002026.**

28. O náhradě nákladů účastníků řízení soud rozhodl čtvrtým výrokem podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému. Náhradu nákladů řízení tvoří výše uvedené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 9 s. ř. s.).
29. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl ve věci samé ve lhůtě dle § 73 odst. 2 s. ř. s., se již nezabýval v pořadí druhým návrhem žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě (ze dne 18. 5. 2026).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. června 2026

Richard Galis v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.